

André Hoogeboom

Sabotage

EEN FORMULE I-THRILLER

Karakter Uitgevers B.V.

INHOUD

De hoofdrolspelers: 9

I. PRELUDE II

1. Joe's garage (2018) 13
2. Nachtmerrie en dromen 19
3. Het kantoor van Tom Wellington 27
4. Joe zweet in Imola 33
5. De Finse gevangene 43
6. Lucy Hunter ontmoet Aiden Carter (1983) 57
7. Tom clasht met Lucy 65
8. Joe en Kalle in Damerham 71
9. The Compasses Inn 77
10. Teamgenoten 81
11. Imola: vier uur voor de race 87
12. Imola: drie uur voor de race 95
13. My dear Watson 101
14. Imola: de race 107

II. OUVERTURE II3

15. Kalle ontmoet William Peters 115
16. Lucy Hunter Fashion & Modelling Inc. 125
17. Bologna: na de ramp 137

- 18. Kalle ontmoet Tom Wellington 143
- 19. Koenigsegg One:1, Bahrein 157
- 20. Joe ontmoet Tom Wellington 175

III. INTERLUDE 181

- 21. The Outback 183
- 22. Joe's einde 195
- 23. Aiden keert terug naar Engeland 203
- 24. Vertrek uit Damerham 207
- 25. Aiden Carter meldt zich bij Kalle 215
- 26. Imola: twee uur voor de race 223

IV. FINALE 229

- 27. Een spel tussen de lakens 235
- 28. Non-disclosure agreement 241
- 29. De Remington 249
- 30. Ritz Carlton Genève 255
- 31. De doofpot 267
- 32. Wat je niet doodt, maakt je sterker 275
- 33. Shoot-out in Kensington 283

Epiloog 289
Naschrift 293

2. NACHTMERRIE EN DROMEN

Kalle herinnerde zich weinig van de dood van zijn vader. Hij was vijf jaar. Die fatale dag stond hem nog wel goed voor de geest. Hij zag wazige flarden van beelden voor zich en nam aan dat het zo gebeurd was, al wist hij ook wel dat het geheugen je lelijk kon bedriegen. Hij zat zich een beetje te vervelen op de schommel in de achtertuin, met een buurjongetje dat hem af en toe lui een zetje gaf. Het was warm die dag. Zo warm dat elke inspanning er een te veel werd, zelfs voor een vijfjarige. Het moet rond een uur of twee, drie zijn geweest. Mama, zoals hij zijn moeder toen nog noemde, kwam hysterisch naar buiten rennen. Hij had de telefoon wel gehoord door het open raam waaruit loom de vitrage wapperde, in beweging gezet door de tocht die het huis nog een beetje koel hield. Het was laat in de zomer, als zelfs in Turku de temperaturen tropische waarden konden bereiken. Hij had gedacht dat het weer die tante was die altijd belde om te vragen hoe het met zijn vader ging of was gegaan. Ze hield het allemaal niet zo bij. Ze belde soms zelfs nog voor de start, want ze was altijd ongerust. Net als zijn moeder. Als het aan haar lag was zijn vader gewoon accountant geworden, zoals zijn zwager, maar hij had totaal geen gevoel voor cijfers. De snelheid had hem in zijn greep gekregen zoals dat later ook was gebeurd bij Kalle zelf. Hoe het allemaal was begonnen, wist hij niet precies meer en later had hij er niet meer naar gevraagd. Het onderwerp autosport was taboe thuis.

Hij was nog te jong om zich dingen af te vragen. Er waren ruzies geweest, dat stond hem nog bij. Felle ruzies. Zijn mama had zich er dwars voor gegooid. ‘Als jij gaat racen zoek je maar een ander. Ik ga niet elke week angstig zitten wachten of je wel thuiskomt.’

Zo ver was het nooit gekomen. Papa ging racen en mama bleef. Tenminste, zo moest het zijn gegaan, want op die verstikkende, fatale zondagmiddag was mama nog steeds getrouwd met papa. En kwam er een abrupt en onbedoeld einde aan het huwelijk. Mama rende huilend en schreeuwend naar Kalle toe. Hij had nog een oudere zus, maar waar die was, wist hij niet. Zijn vriend stopte geschrokken met het duwen van de schommel en hield plots het touw vast, zodat hij er bijna vanaf viel. Vlak bij hem gekomen, zeeg mama door haar knieën en greep hem snikkend vast. ‘Het is papa,’ snikte ze, haar hoofd op zijn schouder leggend, en hij voelde de tranen in zijn kraag rollen. ‘Papa heeft een ongeluk gehad.’

Hij zou die woorden nooit meer vergeten. Hij wist zich er geen raad mee. Wat betekende dat eigenlijk, papa heeft een ongeluk gehad? Dat was wel vaker gebeurd. Hij had ook wel eens een been gebroken. Zo erg is dat toch niet, moest hij gedacht hebben. Maar het was wel erg. Heel erg. Anders zou mama niet zo tekeer zijn gegaan. Minutenlang had ze hem vastgehouden. Tot een man en een vrouw de tuin kwamen binnenlopen. Dat hoorde hij aan het piepende tuinhek, dat zijn vader nog zou smeren, maar waar hij nooit aan toekwam, of steeds vergat. Nu zou het blijven piepen, voor altijd, want zijn papa kwam niet meer terug, vertelde zijn moeder. Het ongeluk was heel erg geweest en papa was overleden. Dat begreep hij eerst ook niet. Ze zouden deze week gewoon nog gaan voetballen en daarna wat gaan eten. Dat was de afspraak. En vader hield zich altijd aan zijn afspraken.

De man en de vrouw die het tuinpad onder hun voeten lieten knarsen waren zijn oom en tante. De zus van zijn moeder liep

meteen op haar af en viel snikkend in haar armen. Zijn oom ontfermde zich onhandig over hem. Kalle was van de schommel gestapt en zijn vriendje was er snel vandoor gegaan nu er zoveel onheil in de bedwelmende zomerlucht hing. Zonder iets te zeggen. ‘Jongen,’ fluisterde zijn oom, die ook door zijn knieën was gezakt en hem nu op gelijke hoogte toesprak, wat alle volwassenen deden. ‘Het is vreselijk. Wat heeft je moeder tegen je gezegd? Begrijp je wat er is gebeurd?’ Oom Onni was een aardige man, die vaker over de vloer kwam en nog wel eens meekeek naar de races van zijn vader. Hij nam vaak iets mee, snoepwaren of racewagentjes. Soms mooie bouwpakketten, waar Kalle eigenlijk nog niet aan toe was, maar die lonkend op de boekenplank van zijn jongenskamer lagen, die verder vol hing met vliegtuigen en ruimteschepen die rond zijn plafondlamp cirkelden. Hij had nog een replica van zijn vaders wagen, een gele Benson & Hedges-Porsche, als bouwpakket. Ook daarover had hij nog een afspraak gemaakt. Ze zouden hem samen in elkaar zetten als het seizoen voorbij was en dan zou papa vertellen waar alles voor diende en hoe een racewagen werkte. Daar zou vast ook niets meer van terecht komen.

Oom Onni klonk heel verdrietig nadat Kalle had gevraagd: ‘Maar wanneer zetten we mijn bouwpakket dan in elkaar?’ Om zijn tranen te verbergen drukte oom Onni Kalle stevig tegen zich aan en zei met een verstikte stem: ‘Ach jongen.’ Kalle worstelde zich los en begon te schreeuwen. ‘We zouden voetballen en de raceauto in elkaar zetten’, en hij keek vertwijfeld naar zijn moeder: ‘Toch, mama?’ Ze gaf geen antwoord. Kalle werd woedend, draaide zich om en rende naar binnen, naar zijn kamer op de eerste verdieping. Daar wierp hij zich op zijn bed en begon onbedaarlijk te huilen.

Later kwam zijn moeder nog op de rand zitten en legde een hand op zijn schouder, maar hij was ontroostbaar. Ze zei niets, staarde recht voor zich uit, zonder iets te zien. Zo bleef ze minstens een halfuur zitten en Kalle lag maar te snikken, tot zijn

kussen doordrenkt was met tranen. De stilte werd verbroken door geluiden van beneden, waar koffie werd gezet. Kalle hoorde stoelen schuiven en zachtjes mompelen, terwijl de telefoon onafgebroken ging. Oom Onni deed het woord, maar wat er werd gezegd hoorde Kalle niet. Of hij herinnerde zich er niets meer van. Alleen de beelden waren hem bijgebleven, of rare details, zoals het stommelen op de trap, de deur die openging waarna zijn tante de kamer in kwam en naast zijn moeder ging zitten. ‘Wil je wat drinken of eten, schat?’ had ze gezegd. Kalle was verbijsterd. Hoe kon je aan eten of drinken denken na zo’n schok. Hij zou nooit meer iets eten, had hij zich voorgenomen. Pas als zijn vader terug was en ze samen het bouw pakket in elkaar gingen zetten, dan zou hij weer een boterham eten. Dat schreeuwde hij ook naar zijn tante, die hem verschrikt aankweek. Ze wist niet wat ze moest zeggen, of zij het moest zijn die hem vertelde dat de gele Porsche nooit door zijn vader in elkaar gezet zou worden. Zijn moeder sprak hem rustig toe, zonder tranen of snikken in haar stem. ‘Neem maar iets, Kalle. Je zult je vast wat beter voelen.’ Misschien waren háár tranen op, de zijne nog niet. Nog lang niet. Als hij het zou kunnen, zou hij de hele nacht door huilen, tot elke druppel vocht uit zijn ogen was geperst.

Van de dagen erna herinnerde hij zich nog vrij veel. Misschien ook omdat er beeldmateriaal was van de begrafenis, wat hij pas veel later heeft gezien. Op de kist lagen de wit-blauwe helm, de kleuren van de Finse vlag, en wel duizend bloemen, witte orchideeën en blauwe, en het was enorm druk. Kalle durfde de hand van zijn moeder niet los te laten, met zoveel vreemde mensen om hen heen. Zij liepen en zaten overal vooraan. In de auto naar de kerk, in de kerk, in de auto naar de begraafplaats, bij het graf. Later, in de enorme hal waar een herinneringsdienst werd gehouden, moesten zijn moeder en hij vooraan staan om iedereen een hand te geven. Het duizelde Kalle van

al die mensen die hem allemaal iets wilden vertellen. Zijn oom zei dat het allemaal collega's van zijn vader waren, coureurs, die uit alle delen van de wereld naar Finland waren gekomen om hun medeleven te betuigen. Kalle keek bewonderend naar al die mannen, maar ook jaloers. Waarom waren zij er wel en lag zijn vader in een kist? Kregen zij nooit ongelukken dan? 's Avonds had hij dat aan zijn moeder gevraagd, hoe het nu kon dat uitgerekend papa dood was en niet meer terugkwam. Zijn moeder liep daarop boos weg, zonder iets te zeggen. Oom Onni nam het over, maar die sprak meer tegen zichzelf dan tegen Kalle.

'Tja, je vader heeft vreselijke pech gehad. Zijn auto is in brand gevlogen. Dat gebeurt normaal gesproken nooit, niemand begrijpt er iets van. Al die mannen die je vandaag hebt gezien, lopen hetzelfde risico en dat weten ze. Ze kiezen ervoor. Vraag me niet waarom, want ik ben maar een simpele accountant en ik begrijp niet waarom je nou zo nodig met driehonderd kilometer per uur rond wilt rijden. Vandaag was het je vader, morgen is het misschien een ander. Het zijn soldaten in dienst van het koninkrijk van de snelheid. Denk maar niet dat ze de volgende keer één kilometer langzamer rijden omdat een van hen gevallen is. Ze zijn gek, ze missen misschien een deeltje in hun hersenen dat waarschuwt voor gevaar.'

Nadat het gewone leven weer min of meer zijn normale loop kreeg, bleef de opmerking van oom Onni in zijn hoofd hangen, terwijl de herinneringen aan zijn vader sterker werden naarmate hij ouder werd. Hij wilde weten waarom zijn vader 'gek' was en al die andere coureurs blijkbaar ook een ernstige afwijking hadden. Bovendien was hij 'de zoon van'. Als hij naar een volgende klas ging was de leraar de eerste die hem aan zijn vader herinnerde. 'Zeg, jij bent toch de zoon van...' Om er dan waarschuwend aan toe te voegen: 'Jij gaat toch niet racen, hè?' Deze reacties voedden juist zijn verlangen om te weten wat papa bezielde om professioneel coureur te worden. Als mama

aan het werk was, vroeg hij zijn zus ernaar, want hij kreeg nooit antwoorden. Maya had geen tijd voor hem. Ze was twee jaar ouder dan hij en had vriendinnetjes, die roze sokken droegen en met volle schooltassen door het huis banjerden. Als er al eens een moment was waarop Kalle een vraag wilde stellen, had ze het druk met huiswerk. Om er vanaf te zijn verwees ze naar een doos op zolder, waar mama alle herinneringen aan Kristian had opgeslagen. Uit het zicht, zodat er geen vragen over gesteld konden worden of iemand er een gesprek over kon beginnen. Er was nergens in huis ook maar één herinnering aan het raceverleden van Kristian Alhainen te zien. Geen bekers, helm, vlag, overall, zelfs geen handschoenen of sokken. Zo belandde hij op zijn vrije middagen op zolder. Ondanks haar afkeer van het beroep van zijn vader had mama wel alles bewaard en netjes op jaartal opgeslagen in verschillende dozen. Foto's, interviews, krantenartikelen, fel gekleurde helmen, modellen van wagens waarin hij gereden had, posters, schoenen, handschoenen en bekers. Heel veel bekers. De helm die zijn vader op had gehad tijdens het ongeluk lag er weggestopt in een hoekje, onder het stof. Kalle hield hem eerbiedig vast, wreef het stof eraf en poetste hem schoon met natte handdoeken. Hij beschouwde het ding als een relikwie, omdat de laatste gedachten van zijn vader erin hadden gezeten. Soms, als het 's middags vroeg donker was, ging hij in zijn eigen hoekje op zolder zitten, pakte de helm stevig vast en begon vragen te stellen. Zo vroeg hij hoe het was om coureur te zijn en of hij het ook mocht worden. Hij wilde graag, maar kon zijn droom met niemand delen. Met mama was het onderwerp onbespreekbaar, zijn zus sprak er nooit over, zijn vrienden wisten er niets van, waren alleen geïnteresseerd in ijshockey en meisjes. Zijn oom, het enige mannelijke familielid rond Kalle, probeerde soms een anekdote te vertellen, maar werd vaak bruusk onderbroken door mama en deed er uiteindelijk het zwijgen toe. Oom Onni nam ook geen bouwpakketten meer mee.

Daarom sprak hij met een denkbeeldige vader, op zolder, en gebruikte de helm als klankbord. Hij wilde ook racen en had het gevoel dat zijn vader wilde dat Kalle in zijn voetsporen zou treden. Ze zouden toch samen de Benson & Hedges in elkaar zetten? Dat was toch een teken? Kalle speelde wel eens coureurkje met de helm op, de schoenen en handschoenen aan. Of hij droomde weg bij de foto's en de artikelen en zijn borst zwol soms op van trots. Hij kon minutenlang naar een artikel in een autosportblad kijken met de kop: KRISTIAN. NOPEUDEN KUNINGAS. 'De koning van de snelheid'. De foto's spraken hem nog het meest aan. Eén daarvan was gemaakt in de rallydagen van zijn vader, een felgekleurde wagen met gouden wieloppen, die dwars door een bocht scheurde, terwijl de opspattende sneeuw een wit gordijn optrok. In datzelfde artikel stond hij later afgebeeld met een enorme beker, die hier ook op zolder stond. Kalle had het gevoel dat hij een geheime reis maakte door het leven van zijn vader, een reis die niet ontbloot was van gevaren. Als zijn moeder hem zou betrappen, was zijn avontuur voorbij. Dan ging de zolder zeker op slot of werden alle herinneringen aan zijn vader nog dieper verstopt. Dus opereerde hij op kousenvoeten, als een dief in de nacht. Ook zijn zus hield hij buiten zijn geheime missie, want zij zou haar mond nooit kunnen houden. De zolder was zijn schatkamer, de deur naar het verleden van zijn vader. Naarmate hij meer las, raakte hij steeds meer overtuigd van zijn levensdoel. Hij zou ook coureur worden. In een van de artikelen, Kristian reed al in de Formule 1, werd hem vlak nadat Kalle was geboren de vraag gesteld of hij zou willen dat zijn zoon ook in de autosport terechtkwam. Hij had geantwoord dat zijn moeder had geprobeerd hem van zijn pad af te praten. Zijn vader had het allemaal best gevonden en zo stond hij er ook in met zijn zoon, las hij in het artikel. Kalle moest doen wat hij wilde doen. Als hij boekhouder wilde worden was dat prima, als hij coureur wilde worden was het ook goed. Iedereen kiest zijn eigen pad.

Hij zou zijn moeder negeren.

Op vrije middagen fietste Kalle naar de kartbaan, even verderop in het dorp. Hij vertelde thuis dat hij had gevoetbald met zijn vrienden. De eigenaar van de baan was een vriend van zijn vader geweest en hij zag Kalle graag komen. De eerste keer dat hij in een kart stapte, voelde het als thuiskomen. Alles ging vanzelf en Steffen Hansson, een Zweedse oud-rallykampioen, was zwaar onder de indruk. Kalle zou Steffen altijd dankbaar blijven. Hij was de eerste die zijn talent herkende, ontwikkelde en financierde. De rest is, zoals hij graag voor iedereen die zijn verhaal wilde horen samenvatte: geschiedenis. Dat bespaarde een hoop overbodige woorden.